

Gina ZAHARIA

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Bacău. S-a născut la data de 11.10.1963, Comuna Brăiești, județul Buzău.

Apariții editoriale

Clipa de adevăr, roman de dragoste, Editura Alpha MDN S.A.Buzau, 1998; *Asasinul a fost prins în zori*, roman polițist, Editura Europa Nova, București, 2000; *Crima de la ora zero*, roman polițist, Editura Vega Prod '94, Buzau, 2009; *Lanțuri*, grafică, Mihai Cătrună, 2011; *Reverie albastră*, pictură, Mihai Cătrună, 2013; *Ecou de rubin*, poezii, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2013; *Lacrima cu multe c(k)arate*, poezii, Editura Inspirescu, 2014; *Promisiunea de joi*, proză polițistă, 2016; *Talazuri*, poezie, 2016, Editura Art Creativ, Colecția Regal; *Nomade poezii*, Editura Omega, 2016; *La est de tine*, poezii, Editura Omega, 2016; *Perseide*, poezii, Editura Editgraph, 2017; *Jocul talismanelor*, poezii vers alb, Editura Edirgraph, 2019; *Maci de toamnă*, poezii vers clasic și prozopoeme, Editura Editgraph, 2019; *Zarul orbului*, poezii, Editura Editgraph, volum care a obținut premiul Uniunii Scriitorilor, Filiala Bacău pe anul 2020. A publicat în zeci de antologii.

Diplome și premii

- Premiul „Octavian Voicu” pe anul 2020, în cadrul evenimentului „Toamna bacoviană a scriitorilor Bacău”;
- Premiul I la Festivalului Internațional al Aforismului - pentru românii de pretutindeni, Tecuci, ediția a IV-a, 2020;
- Marele premiu „Dragonul de aur”, secțiunea Poezie, la concursul „The Internațional Contest „Art & Life” Japan – 2018, cu volumul *Perseide*;
- Premiul II la Festivalul „Primăvara Poetilor”, ediția a XI-A, volumul *Perseide*, 2018;
- Mențiune la Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a X-a, 2017 – 2018;

- Premiul pentru cea mai frumoasă poezie de dragoste, Editura Art Creativ, 2018;
- Premiul III la Festivalul Internațional de Creație „Vrancea Literară”, secțiunea proză, cu romanul polițist *Promisiunea de joi*, octombrie 2017;
- Premiul III la Festivalul-concurs de Literatură „Alexandru Macedonski”, 10/11 martie 2017, cu volumul *Talazuri*;
- Mențiune la Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a X-a, 2016 – 2017;
- Premiul „Cartea Anului” 2016, pentru romanul polițist *Promisiunea de joi*, din partea Asociației Culturale „Renașterea Buzoiană”;
- Premiul II la secțiunea Poezie, Concursul literaturitate.ro, noiembrie- decembrie 2016;
- Premiul I la secțiunea Proză, site-ul Însemne Culturale, concursul „Labirinturi autumnale”, ediția a III-a, noiembrie 2016;
- Premiul special la Concursului Național de Creație Literară „Vasile Voiculescu”, 2016, cu volumul *Talazuri*;
- Premiul II - concurs Însemne Culturale, tema „Labirinturi autumnale”, poezie, noiembrie 2015;
- Mențiune specială la secțiunea poezie la Festivalul Național de Literatură “Agatha Grigorescu Bacovia”, Mizil, 2015;
- Diplomă pentru cea mai bună carte buzoiană pe 2014 „Lacrima cu multe c(k)arate” la Festivalul Titel Constantinescu, Rm. Sărat, 2015;
- Premiul II, concurs de manuscrise grupul facebook „Cervantes”, cu publicarea volumului *Lacrima cu multe c(k)arate*, poezii, Editura *Inspirescu*, 2014;
- Premiul II - concurs Însemne Culturale, tema „Labirinturi autumnale”, proză, noiembrie 2014;
- Premiul III - concurs de manuscrise de romane polițiste *Promisiunea de joi*, Editura MAI, octombrie 2013;
- Premiul III - concurs de poezie „Femeia, simfonie de lumină” - Însemne Culturale, martie 2013;
- Premiul I - concurs de proză „Scrisoare către Eminescu”, Forumul *Negru pe Alb*, iunie 2012;
- Mențiunea II – concurs de poezie „Întâlnire la Luceafăr” Forumul *Negru pe Alb*, iunie 2012;
- Premiul III - concursul de poezie „Etenități de-o clipă”, site literar *Negru pe Alb*, 2011;
- Premiul juriului (3 autori pe același loc) – concurs site literar Cleopatra - 2011, cu publicarea volumului *Capricii efemere*;
- Diplomă de merit pentru contribuția permanentă în desfășurarea activității cenaclului literar *AntePortas*, Buzău, mai 2014;
- Diplomă de onoare pentru aportul deosebit la promovarea culturii în spațiul românesc - Fundația *Academică Vasile Voiculescu Buzău* – 2004;
- Diplomă pentru excelență în cultură- Direcția pentru cultură, culte și patrimoniul cultural național Buzău, 2003;
- Diplomă de onoare pentru aportul deosebit la promovarea culturii în spațiul românesc - Fundația *Academică Vasile Voiculescu Buzău* (titlul de membru de onoare al Fundației) – 2003;

- Diplomă de merit pentru contribuția adusă la îmbogățirea patrimoniului literar buzoian - *Asociația Culturală Renașterea Buzoiană* – 2003.

Activități literare

Administrator site literar *Însemne Culturale*, 2012; Redactor *Literatura de Azi*, 2014 – 2016; Redactor-șef revista cenaclului *Ante Portas*, Buzău, 2015- 2019; Redactor „Buzăul literar”, 2016 – 2017; Redactor asociat „Caietele de la Țintești”, 2016; Moderator grupul „Să ne cunoaștem scriitorii - Uniunea Scriitorilor Filiala Bacău”, iunie 2019; Membru în *Asociația Culturală Leviathan* din 2019, redactor revista culturală *Leviathan*, 2020.

Referințe critice

După ce și-a încercat condeiul în poezia postmodernă, Gina Zaharia s-a reîntors la forma clasică a versurilor, dovadă a capacităților creatoare ale acestei autoare. În acest volum, autoarea abordează această formă de manifestare a liricității, în dorința de a retrăi emoțiile primelor poezii cu care a făcut cunoștință. Ea își probează astfel, virtuțile poeticești în forma lor cea mai pură.

Volumul *La est de tine* este o călătorie în universul intim, populat de amintirile de acasă, de dorul de locurile natale, de copilărie, de părinți și de primele iubiri, de „*O casă zugrăvită cu lumină*”. Ludicul se împletește cu nostalgicul iar unele poezii sunt atât de cantabile încât ar putea fi puse pe muzică. Par jocuri de lumină în încercarea de a reîntoarce copilăria, adolescența, tinerețea și a le confrunța cu sentimentele de acum. Venirea unui înger nou, „*c-o stea de foc în mână*”, care i-a bătut în poartă și a sărutat-o pe frunte, este semnul întoarcerii „*de-a lungul unui ieri*” iar lumina și durerea care-l însoțeau, au învăluit-o „*în mir și mângâiere*”. (Dor).

Amintirea îngerului care „*Ducea cu el un braț de iasomie*”, al cărei parfum mai stăruie încă, răscolește sufletul poetei: „*Și parcă mirosea a veșnicie, / Ori, poate, răsturnase primăveri*”, o îndeamnă pe autoare să lase poarta deschisă îngerului pentru a reveni atunci când îi va fi dor. Aceasta ar putea fi o poezie programatică pentru întregul volum de amintiri lirice intitulat atât de frumos.

Tema călătorului, fie că e înger, fie simplu drumeț rătăcit „*prin ceața deasă*” purtându-și în suflet drumul către casă, iar în brațe un buchet de crini înrouați, apare și în poezia „*De nicăieri*”. Dar și aici, ploaia de nicăieri înalță un zid „*dinspre infinit*”, făcând călătorul să dispară, așa cum apăruse.

Fenomenele naturale sunt în corespondență cu stările poetei, apar frecvent, ploaia, vântul, iar poeta cheamă pașii mamei, să vină printre meri, spre amurg, „*Când dau ceasurile-n pârg*” și mai ales, sufletul ei să se așeze pe un ram și să fie „*luna mea din geam*” (*Luna mea din geam*).

Și aici, amintirea se împletește cu dorul după cea care a plecat, când „*Noaptea purta chip zidit /pe un drum nepietruit*” (*Luna mea din geam*).

Chipul mamei este o „*icoană pe ninsori*”, /*Adună stele. Toate-ncep să cadă / Și fac un cer de urme de zăpadă*”. De-atâta așteptat „*Și ceața din fereastră e pustie, / Iar strugurii s-au copt în altă vie, / Doar vântul e străjer la noi în poartă,*

/ Stăpân într-o oglindă răsturnată. // Te-au luat cu ei cocorii spre apus. / Și-atâtea mai aveam, mamă, de spus..." (Toamnă sărată).

Tema zidirii, reiese nu ca edificare, ci ca închistare în lut, în gheață, într-o închisoare virtuală în care te simți prizonier deși rămâi în libertate: *„Tu începi să zidești, mă zidești câte-un pic, / Dar în templul-ateu sunt un gram de nimic. // (...) // Sunteți orbi, nu vedeți că zidiți în zadar, / Crezul vostru e strâmb, poate fi un hotar / Între zorii ce pasc peste-o lume de ger / Și cei triști care mor înghițiți de mister?!” (Mă zidești câte-un pic).* În același timp, zidirea înseamnă și jertfă creatoare.

Poemele Ginei Zaharia au o eufonie fără cusur, au ritm, rimă perfectă, au metaforă, personificare și toată gama mijloacelor de expresie artistică. Ele induc o stare de bine, sunt pozitive, nostalgice, uneori în ton elegiac, alteori, ritmul e baladesc.

„Străina” este o poezie sub forma unui dialog între doi îndrăgostiți, cuvintele se împletesc, o dată cu inimile și se înalță precum aripile aceluiași trup: *„Mi-e greu să port, iubire, un lanț cu flori de lună, /Să-l fac să strălucească pe-o inimă nebună, / Mergând printre amurguri să ia cina cu tine, // Te vreau ființă, șoaptă, îmbrățișare vie, / Nu stea de foc pierdută în zbor spre veșnicie, / Nici chip de nemurire pe-o operă de artă / Ci rouă de fântână cu rădăcini de piatră!”... E poate cea mai frumoasă poemă de dragoste din întreg volumul. Sensibilitate, duioșie, delicatețe, frumusețe de caracter, nevoia de înălțime, de aer curat și sublim, toate se regăsesc în ea.*

În *Străinul*, poeta, prin glasul Străinului, ne dezvăluie câte ceva din propriul laborator de creație. Poemele sunt scrise cu glas de rugă: *„Le trec prin lut, prin soare, apoi le învelesc / În zece mii de ierburi și tot mă mai sfădesc / Că nu le-am prins cu grijă, pe umeri, o eșarfă / Care străbate lumea în sunete de harfă”.*

Însă iubirea cunoaște și sincope, depărtări, tristeți și trădare: *„Prin ger intens mi-e rece căutarea / Și nici nu știu ce zi în tine sunt, / Ne-am rătăcit în ceață iar chemarea / S-a destrămat în vechiu-i legământ. (Maci în doi).*

Din tot ce au trăit cei doi, a mai rămas, după mărturisirea poetei: *„Mai am din tot decorul, o hartă de lumină, / Un ghem de neuitare și-o trecere senină. / Spre înălțimi de vară un vultur se rotește, / Îmi spune că e seară și râde nebunește”. (Ziua când m-ai uitat pe dig).*

Găsindu-și împlinirea în Sfânta Taină a Căsătoriei, iubirea mai responsabilă, mai conștientă de binefacerile sale: *„Mă vezi cu ochi de rouă, ce poate fi mai sfânt / Decât să legi iubirea cu tainic legământ? / Am inventat în grabă un anotimp de dor, / E-a toamnei simfonie ce arde-ntr-un izvor. // Ne regăsim, ne pierdem, noi, muritori de rând, / Prin sensuri înrobite trec stările cântând: / Tu ești pescar de mine, eu nufăr sunt de vânt / Și înfloresc în tine din cer până-n pământ! // Pe bolta serii noastre curg litere-n izvoare, / Protagonisti de-ntinderi purtăm în noi cărare, / M-am colorat vitraliu, te port în zbor sihastru, / În anotimpul nostru îți scriu un gând albastru” (Poveste de toamnă).*

Poezia Ginei Zaharia este stenică, e ca o adiere înmiresmată care vine de la florile de pe înălțimi. Sunt ninsori din mătasea crinului și irisului delicat care-ți aduc muntele mai aproape: *„Și mi-erai pod devreme și parcă-mi tot spuneai / Că florile iubirii ne sunt zăpezi din rai...” (Ca o legendă albă).* (**Cezarina Adamescu, Iubire în patru puncte cardinale, 24 Mai 2017**)

Volumul de poezie *Talazuri* al Ginei Zaharia, Editura *Art Creativ*, București, 2016, a luat recent un premiu la Festivalul "Vasile Voiculescu" de la Buzau și nu este primul premiu adjudecat de scriitoare. Binecunoscută în mediul literar online, Gina Zaharia s-a remarcat de ani buni printr-un stil liric original, debutul făcându-și-l de peste 20 de ani în slujba sa de suflet, cea literară. Scrie romane polițiste apreciate dar și poezie. M-am oprit la poezia sa, remarcând un lucru rar azi, folosit doar ca teorie literară și material didactic și anume, metafora.

Dacă ar fi să analizăm versul Ginei conform definiției generale a metaforei (gr. *metaphora*=transport, transfer) este o figură de stil prin care semnificația obișnuită a unui cuvânt sau a unei expresii este înlocuită cu o altă semnificație, pe baza unei comparații subînțelese. Prin generalizare, se poate spune că limbajul figurat este metaforic, am pierde farmecul versului căci poeta nu construiește metafore teoretice, ea nu transferă o noțiune abstractă în planul concret printr-o comparație prescurtată, ci inversează procedura metaforizării. De pildă: "maria purta rochie senină și un coș în care-și ducea creioanele mai aproape de adevăr". Maria nu are termen de comparație și nu este asemuită cu altceva, nu i se transferă o calitate anume, ci este ea, maria concretă, care își ține creioanele adevărului într-un coș. Astfel termenii metaforei se inversează de la semnificație la concret. Pe fondul unui eros uneori inocent, alteori idilic, versul își continua perpetua metaforă, inventiv, irepetabil, într-un joc de nuanțe abstracte și onirice... "ghidul e concediat ne copia stările curios dacă potcovarul mai locuiește în călătoria noastră chiar așa în brațele tale osânda e artă"-dragostea de duminică. Și titlurile curg metaforic: în ochii păsărilor de iarbă, perdelele soarelui, pe sub felinare trec nopți cu rochii frumoase, sângele nostru în toți macii, regate înmărmurite, vioară criptată, albastru-diez.

Dacă aș folosi o comparație stilistică pentru versul Ginei Zaharia, aș încadra-o alături de Picasso în pictură, pentru că și poezia sa, precum pânzele maestrului, rupe convenții, rupe încadrări contemporane ale postmodernismului și post postmodernismului actual și îi urmărește viața scriitoarei într-o viziune abstractă, aproape de cubism liric. La fel ca în pânzele lui Picasso, varietatea și redarea tridimensională a stărilor lirice, a poveștii sale lirice, se desfășoară relevând mai mult realitatea interioară a poetei.

*"știu
vă tulbur nopțile cu strigătul meu
uneori fur drumuri străine
le urc pe umeri niciunul nu are parfumul lui
simt liniștea
ca o săgeată într-o lojă de circ"- dar parcă nu era el.*

Astfel, metafora Ginei Zaharia transformă stilistica versului într-un fluid subînțeles, potrivindu-i-se și definiția lui Blaga: că "în geneza metaforei trebuie să vedem o izbucnire a specificului uman în toată amploarea sa - Geneza metaforei și sensul culturii).

Cu imaginație complexă, picturală în mișcare, Gina Zaharia scrie abstract, oniric, completându-și jubilațiile interioare cu vectori metafizici, care spre finalul poemelor iau curbele înțelepciunii cu plasticitate intelectuală. Așa se întâmplă la

citirea unei frumoase poezii pe care o să o redau integral întru ilustrarea afirmațiilor.

*risc de culori
ar însemna să te caut într-o stridie printre morile oceanului
să te compun din arii neterminate
poate chiar să fac scufundări spre apa lunii
din când în când
să-ți așez gulerul pentru a te privi în ochi
până la dedublare
dacă ar fi să fac jocul pictorilor aș întinde o pânză
cu risc de culori
poate ne-ar fixa un punct ceva mai ingenios
apoi ți-ar ascunde chipul
într-un labirint înrămat
dar nu
am răsădit cândva niște sâmburi cu păsări
semnul de carte se schimbă pe măsură ce descoperim
că uneori închisorile aduc revelații
iar dansul luxuriant poate fi deasupra stărilor boreale
ori într-un ghem de nimic*

O doamnă Picasso în poezie, demnă de marile picturi poetic abstracte: *Gina Zaharia*. (**Cristina Ștefan**, 2016, *Gina Zaharia, Metafora abstractului*)

Poeta buzoiancă Gina Zaharia debutează în *Perseide* cu douăsprezece mici istorisiri venite din partea unui el imaginar, un Manole al zilelor noastre, autor al iubirii pentru o Ană, ziditoare de biserici profane, responsabilă cu emoțiile din text, capabilă să dezerteze într-o lume a visului milenar: America, sugerând aici, probabil, speranța într-o „Lumea Nouă”. „Când ai hotărât să pleci în america/ m-ai rugat să am grijă de grădina ta, știam că este cu două veri mai încolo/ dar am găsit-o repede./Atunci am simțit un fel de secetă tropicală,/(...) Off, Ana, cum să-ți spun că o pasăre vine și cântă pe umărul meu,/și nu pot să o alung, Ana, nu pot” (pag 5/ „Ana I. Oarbă”. Despărțirea de persoana iubită creează un hău în interiorul celui părăsit, o ardere intensă până la incendierea propriilor sentimente. Odată cu această dezertare a femeii din coconul relației, totul se transformă într-un „blestem al iubirii”, așa încât pentru cel rămas „timpul s-a umplut de porumbei”, „seceta a umplut fântânile, iar frunzele se ceartă pe o bucată de iarbă”. Amintirile devin dureroase. Înnodând amurguri dorul își face tot mai mult simțită prezența: „Când lângă tine s-au ridicat porți cu trandafirii dorului, / ți-ai strâns jocul...”(pg.9/Ana III. *Cafea în doi*). Sufletul celui părăsit devine precum un deșert în care predomină întrebările și regretul: „ Nu, Ana, deșertul nu poate rodi nicicând să ai masa bogată,/ mersul pe jos înseamnă cunoaștere,/mersul intens înseamnă depărtare de tine, oare vei învăța să zboare toate păsările tale de nisip?”(pag. 10/ Ana IV. *Păsări de nisip*). Suferința pare sfâșietoare, timpul accentuează rănilor și amintirile năvălesc gata să sfâșie duminica sufletului: “ Ana, mai știi acea declarație de dragoste pe care ai pierdut-

o/prin nămeții unei ierni înțelepte? Am găsit-o pe turlile duminicilor, tu tot mai crezi în ea? Vino să aruncăm câteva stele pe cerul inimii/cândva ne vor călăuzi prin tunelul gândurilor”(pg .12/ "Ana VI. Comori").

Poeta Gina Zaharia și cu acest volum *Perseide*, aduce dovada unui talent autentic, a unei poezii rotunde, cu amprentă personală, o poezie creată cu mult suflet și emoție, din dragoste pentru cuvânt și cititor. (**Mihaela Meravei**, *O ploaie meteorică de sentimente menite să devină prin magia metaforei „Perseide”, 2018*)

Într-o primă etapă, pentru că vorbim despre *Nomade*, povara cuvântului e înrobitoare, instincual, poeta nemaisuportând acumulările dintr-o serie de trăiri care-i aparțin numai ei, și decupează parcă segmente dintr-o realitate aproape devoratoare: „dintr-o dată sosiseră cocorii/ în romburi de gală/ aveau voci din firele dragostei/ unele mai îndrăznețe/ altele coborâte din picturi emotive/ m-au înlănțuit pe loc/ am aflat/ cântecul temnițelor e o invenție a fericirii... („prin jocuri cardinale”) sau... ”știi semnul acela șerpuit din mijlocul pădurii/ tăietorii de lemne au crezut că pot face din el cea mai bună/ vioară/ de copacul misterios nici vorbă...” („prețul unui veac fără tine”).

Poemele curg într-o simetrie proprie trăirilor sale încât „bietul actor e nevoit să improvizeze rolul scenariului, violonistul încurcă ariile, astfel că poeta se regăsește cu brațul plin de săgeți ca să poată evada cu iubitul din toate grotlele”.

Mi se pare a fi *Nomade*, dacă nu greșesc cumva, o continuare a *Talazurilor*, precedentă carte de poezie în care eroina se aseamănă cu acel Ulise la întoarcerea lui din cruciada la care l-au provocat semenii, dând o altă perspectivă, universul poetic căpătând proporțiile unui decor cunoscut parcă, datorită utilizării simbolurilor care nu sunt altceva decât elemente de rutină cotidiană. Cealaltă față a medaliei e cuceritoare prin capacitatea poetei de a reda imagini aproape obișnuite așa zice, dar cu o forță de sugestie seducătoare, cum numai la Ana Blandiana am mai întâlnit: („Știu puritatea nu rodește/ Fecioarele nu nasc copii/ E marea lege a maculării/ Tributul pentru a trăi” – „Călcâiul vulnerabil”) sau la Ileana Mălăncioiu, în prima ei carte *”Pasărea tăiată”* și apoi în *”Către Ieronim”*. Iată numai două strofe din poezia *”Dor”* a Ginei Zaharia care sugerează afinitatea ei cu poetele amintite: „Îi stralucea, la piept, un soare mut,/Și-avea, de-acum, lumină și durere,/Apoi s-a îndreptat spre-un țărm de lut./Curgeau, din cer, și mir și mângâiere.//Dar am rămas, în gol, cu mâna ntinsă,/De nicăieri, s-a arătat un nor./Înger iubit, îți las poarta deschisă,/Poate-ți va fi, la noapte, iarăși dor!”

De altfel maestrul Daniel Cristea-Enache a asesizat esențialul în textul de pe coperta a IV- a, mai ales că interviurile sale cu marea poetă Ileana Mălăncioiu reunite într-o carte, zguduie încă numai acele conștiințe pentru care arta e miracol și spaime. (**Dumitru Ion Dincă**, *Și parcă mirosea a veșnicie*)

S-a vehiculat de-a lungul anilor ideea că romanul polițist e lipsit de valoare literară și adevărul e că multe asemenea scrieri sunt chiar proaste, elaborate după același capalod, lipsite de intrigă și cu final previzibil încă de la primele pagini.

În *Promisiunea de joi*, a Ginei Zaharia, cartea aci în discuție are toate

ingredientele canonice ale speciei și, ca orice scriere polițistă care se respectă, ține trează, pe tot cuprinsul ei, atenția și curiozitatea cititorului. S-ar zice că avem de-a face cu un conglomerat uriaș de protaze în lanț care pregătesc o apodoză pe cât de scurtă pe atât de explozivă. Acțiunea este alertă și toate amănuntele își au rolul lor bine determinat în economia cărții, nimic nefiind fortuit ori introdus spre a umple paginile, chiar și atunci când e vorba de pasaje care ating frumusețea poemelor în proză, de parcă prozatoarea n-ar vrea să se uite că ea e poetă în primul rând. Vorbind de o doamnă dispărută dintr-un sanatoriu sibian și găsită lângă cascada din Zăvoaia, autoarea notează: „Era o pasăre pe rugul fricii de a nu pieri sub haosul neîncrederii în sine, de a nu se dezorienta la răscrucea din suflet”. Nu mai puțin convingătoare e și fraza finală a incitantei cărți: „Într-un colț al camerei tremurau câteva pânze de păianjen peste tăcerile arse pe rug”.

Confruntare tensionată a binelului cu răul, cartea care se încheie într-o notă justițiară de *happy end*: Bogdan care și-a deschis clinica privată în România se căsătorește cu Maria, iar scriitorul Ștefan Deleanu care s-a descotorosit de diabolica Anca, adevărată *mala mujer* descinsă parcă din telenovelele mexicane și braziliene, se va împlini matrimonial alături de frumoasa și tandra Tania. Aviatorul vindecat complet de amnezie își amintește cifrul de pe spatele unui tablou.

Romanul *Promisiunea de joi* îmbogățește convingător și indubitabil lista autorilor români de scrieri polițiste cu un nume deja consacrat: *Gina Zaharia*.
(**Ion Roșioru**, *Un roman polițist convingător*)

Despre autoarea volumului *Talazuri* (Editura Art Creativ, București, 2016) Daniel Cristea Enache nota, recent: „Gina Zaharia scrie o poezie sentimentală și în același timp meditativă, în care lumea este redusă la câteva elemente simbolice, iar viața - la o sumă de experimente care trebuie transfigurate. Toate cele au nevoie de o semnificație, iar poeta este pregătită să le-o confere.” Criticul sesizează simplitatea (complicată!) a poeziei scrise de Gina Zaharia, care își are originile într-o „antichitate” a sentimentelor. La fel cum epoca de aur (cea antică, nu cea... de „tristă amintire”) „recrează” lumea din patru elemente primordiale (focul, pământul, aerul și apa), poeta face un recurs la memoria transcendentală, invocând: iubirea (focul), locurile din vis ale copilăriei (pământul), starea de transparență a existenței (aerul) și trecerea inexorabilă a izvoarelor timpului, care se varsă în Styx (apa)„... cer aer/ primesc foc și grote necunoscute/ e bine și așa/ avem un colț de lume” – spune poeta.

O purificate prin iubire: „parcă te cunosc/ părul tău miroase a cântec de dragoste/ cu siguranță te-am iubit cândva simt ceva dogoare în piept// atunci mi-ai zis Maria” (Maria); „vindecătoare e dragostea de duminică/ mă îmbraci în busuioc de mâine/ dublele hollywoodiene s-au îmbolnăvit ne privesc pe furiș/ prin sângele meu trec porumbei și alte minuni/ știi/ în tine e a doua mea viață” (dragostea de duminică)...

(**Lucian Mănăilescu**, *Talazuri*, Editura Art Creativ, 2016)

Volumul *Jocul talismanelor* are prezentarea lui Daniel Corbu pe coperta IV ca fiind „o magnetică, excelentă carte de poeme”. Volumul cuprinde poezii cu rimă și

prozopoeeme axate pe stilistica metaforei. Gina Zaharia a devenit, parcă, și mai lirică față de volumele precedente, despre care am mai scris pe aceeași plajă a lucrului cu metafora. Autoarea își dezvăluie sinele în propriul univers poetic prin cernerea întâmplărilor lăuntrice: Mă ating norii într-un joc al minții și curg lacrimi pe fruntea înflorită-n zbor de fluturi flămânzi (15. Lespezi). Maci de toamnă și Jocul talismanelor conțin poezii care, fiecare în parte, ar merita o analiză stilistică, ar merita citate, recitate și unele de pus pe muzică, fiind niște reușite armonioase, dar importantă este lecturarea lor, o dată ca vindecare a tot ce citim azi prin reviste sau rețele de internet și a doua oară, ca gest de rezistență a poeziei veritabile într-o lume obscură. (**Cristina Ștefan**, *Maci de toamnă*, octombrie 2019)

Profil întocmit de **Antoneta RĂDOI**
Redactor-șef ***Convorbiri literar-artistice***